

musiceren tussen de kamerplanten

'Live in the Living' streek gisteravond neer in Lindenholt.

door **Hans Walraven**

NIJMEGEN - Rick Treffers doet zelf open en neemt de jas aan. Rick is naast initiatiefnemer, deelnemend artiest en ceremoniemeester van 'Live in the Living', het toerende huiskamerconcert dat gisteravond in Lindenholt neerstreek, ook even portier. Hoort bij de formule, lacht hij. Net zoals de optredens in een gewone huiskamer plaatsvinden. Bij Joop en Lia Peters is die gelukkig redelijk ruim zodat vijftig vrienden en muzikliefhebbers

'Een vrouw sprak me aan met de vraag: jij zat toch ook bij mij op dansles'

een plaatsje kunnen vinden op de klapstoeltjes. Voor de drie artiesten - naast Rick ook zanger-gitarist Eric van Dijsseldonk en schrijver Thomas Verbogt die voortdraagt uit zijn recente bundel, is een plekje van een vierkante meter ingeruimd net voor het grote raam dat uitzicht geeft op een verlichte tuin. Je zit letterlijk boven op elkaar, kunt de snaren van de gitaren aanraken. En alles gaat 'unplugged': wat in dit geval neer-

komt op stekkerloos musiceren tussen de kamerplanten, naast de boekenkast en piano met foto's van het gezin Peters. En dat krijg je vanzelf een andere avond dan in een 'echt' theater.

Dat Rick de eerste van zijn twee setjes opent met twee wel erg toepasselijke nummers: *In het weekend* en *Zondag zonder zon*, kan nog toeval zijn. Zijn licht-absurdistische teksten en springerige muziek doen denken aan Spinvis. Maar als Thomas Verbogt, columnist van deze krant en in Nijmegen geboren en getogen, tussen de stoeltjes door naar voren is geschuifeld, besluit hij een niet-gepland verhaal voor te dragen. „Een vrouw sprak me net aan met de vraag: jij zat toch ook bij mij op dansles.” Daarom deelt Thomas vervolgens zijn traumatische puberervaring met de vrouw van de dansleraar met het publiek. De laatste set voor de pauze is voor Eric van Dijsseldonk, een meester in weemoedige liedjes.

Dat het idee van dergelijke huiskamerconcerten een schot in de roos is, blijkt al uit de gesprekken in de pauze. Rick Treffers laat weten dat er van verschillende kanten al gevraagd is hoe je ook je mee kunt doen. En elders in de kamer ontstaat spontaan het plan om zoiets met Nijmeegse artiesten te doen. In gedachten worden al een paar huiskamers ontruimd.

NIJMEGEN - Ani Baykal en Tijmen Vos (op de rug gezien) 'in gevecht' tijdens een judotoernooi dat St.-Maartensschool en St.-Maartenskliniek zaterdag hielden

voor kinderen met een beperking. Sommigen van de circa 60 kinderen die meededen, zoals deze twee, beoefenden het judo op hun knieën. foto Erik van 't Hullenaar

Spetterende blaasmuziek met magnifiek uitzicht

Nu amateurgezelschappen vanwege dure huren steeds moeilijker hun draai vinden op professionele podia is het natuurlijk prachtig wanneer alternatieve locaties in beeld komen. Het kantoorpand van Royal Haskoning is geen concert-huis maar het bevat wel een kantine met een magnifiek uitzicht en een goede akoestiek voor blazers. Dat blijkt deze zondagmiddag tijdens de open dag van het bedrijf gedurende het optreden van het Novio Magum Wind Orchestra (NMWO). Op de lessenaars staan werken, geïnspireerd op Parijs en New York, en de vele aanwezigen vergapen zich al luisterend aan het prachtpanorama dat zelfs de skyline van Arnhem laat zien. In de pau-

RECENSIE

Concert: Novio Magum Wind Orchestra. Gehoord: 2/3 (Royal Haskoning, Nijmegen). Herhaling: 8/3 (Berg en Dal), 9/3 (Malden).

door **Maarten-Jan Dongelmans**

ze kan er al loungend bijgekomen worden in de ruime hal waar de liefhebbers schilderijen, een uit de kluiten gewassen schaakspel en bijzondere hapjes van Bliksem wacht. Ongelofelijk zoals het ensemble in korte tijd uitgegroeid is tot een blaasorkest om rekening mee te houden. Lex Bergink dirigeert op een natuurlijke en toch dwingend wijze die de muzikanten op

scherp zet. Opvallend zijn de ronde tuttklank en de flexibele uitstraling. In de *Manhattan Symphony* van Lancen werd ik geraakt door de zangerigheid in het (ook qua opbouw) voortreffelijk gespeelde laatste deel. Milhauds *West Point Suite* ademt energie en bevat in het middendeel kamermuzikale momenten. Die mogen nog wat beter geïntoneerd worden, maar dat is een detail. Na de pauze is er minder publiek. Op de prestaties heeft dat gelukkig geen invloed. *An American in Paris* van Gershwin swingt en broeit. Sander Bergink bedient met verve de taxitoeters. De *Candide Suite* van Bernstein is de echte climax van deze geslaagde middag. Spetterend uitbundig en toch verfijnd.